

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 713),

stwierdzam nieważność

uchwały nr XXII/135/2020 Rady Gminy Mietków z dnia 23 września 2020 r. w sprawie zmiany uchwały nr XXI/130/2020 Rady Gminy Mietków z dnia 27 sierpnia 2020 r. w sprawie szczegółowych zasad ponoszenia odpłatności za pobyt w schroniskach dla osób bezdomnych.

Uzasadnienie

Na sesji dnia 23 września 2020 r., działając na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 i art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 713 ze zm.) oraz art. 48a, art. 97 ust. 1a i ust. 5 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1507 ze zm.), Rada Gminy Mietków podjęła uchwałę nr XXII/135/2020 w sprawie zmiany uchwały nr XXI/130/2020 Rady Gminy Mietków z dnia 27 sierpnia 2020 r. w sprawie szczegółowych zasad ponoszenia odpłatności za pobyt w schroniskach dla osób bezdomnych, zwaną dalej „uchwałą”.

Przedmiotowa uchwała została przedłożona Wojewodzie Dolnośląskiemu dnia 25 września 2020 r. za pośrednictwem Elektronicznej Platformy Usług Administracji Publicznej.

W toku badania legalności uchwały organ nadzoru stwierdził jej podjęcie z istotnym naruszeniem art. 97 ust. 5 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1507 ze zm.) - dalej także jako: ustawa, w związku z art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.), poprzez zróżnicowanie stawki opłaty za pobyt w schronisku dla osób bezdomnych ze względu na płeć oraz sprawność organizmu osoby bezdomnej.

Na podstawie art. 97 ust. 5 ustawy, rada gminy w drodze uchwały ustala, w zakresie zadań własnych, szczegółowe zasady ponoszenia odpłatności za pobyt w ośrodkach wsparcia i mieszkaniach chronionych.

Zgodnie z art. 51 ust. 4 i 5 ustawy, ośrodkami wsparcia są ośrodek wsparcia dla osób z zaburzeniami psychicznymi, dzienny dom pomocy, dom dla matek z małoletnimi dziećmi i kobiet w ciąży, schronisko dla osób bezdomnych z usługami opiekuńczymi, klub samopomocy, a także schronisko dla osób bezdomnych. W art. 17 ust. 1 pkt 3 ustawy ustalono zaś, że do zadań własnych gminy o charakterze obowiązkowym należy udzielanie schronienia. W myśl art. 48a ust. 1 udzielenie schronienia następuje przez przyznanie tymczasowego schronienia w noclegowni, schronisku dla osób bezdomnych albo schronisku dla osób bezdomnych z usługami opiekuńczymi.

W oparciu o powyższe przepisy organ stanowiący gminy jest uprawniony do ustalenia szczegółowych zasad ponoszenia odpłatności za pobyt w schroniskach dla osób bezdomnych.

Rada Gminy Mietków zrealizowała posiadaną kompetencję prawodawczą ustalając odpłatność za pobyt w schronisku dla osób bezdomnych. Mocą przedmiotowej uchwały nr XXII/135/2020 Rada Gminy Mietków dokonała zmiany uchwały nr XXI/130/2020 poprzez nadanie nowego brzmienia § 3, zgodnie z którym: „§ 3. 1. Pobyt w schronisku jest odpłatny, z zastrzeżeniem § 4 ust. 3. 2. Stawka dobowego pobytu w schronisku uzgadniana jest z podmiotem prowadzącym schronisko w drodze porozumienia lub umowy i wynosi:

- za sprawnego bezdomnego mężczyznę – 33,33 zł,
- za sprawną bezdomną kobietę – 43,33 zł,

- za osobę niepełnosprawną – 66,66 zł.”.

Taki sposób ustalenia szczegółowych zasad odpłatności za pobyt w schroniskach dla osób bezdomnych nie znajduje umocowania prawnego, a ponadto ma charakter dyskryminujący.

Przede wszystkim wskazać należy, że uchwała rady gminy określająca szczegółowe zasady odpłatności za pobyt w schronisku dla osób bezdomnych powinna precyzować, w jaki sposób ustalić odpłatność za pobyt konkretnej osoby kierowanej do schroniska. Wyraźne zaznaczenie w przepisie kompetencyjnym, że ustalone zasady mają być „szczegółowe” powinno wskazywać, że regulacja przyjęta przez organ jednostki samorządu terytorialnego musi zawierać rozwiązania o daleko posuniętej konkretności.

Przedmiotem regulacji musi być przede wszystkim bazowa (np. dobowo, miesięczna) stawka opłaty. Jest to obligatoryjny element uchwały. Pomimo że w delegacji ustawowej do wydania aktu prawa miejscowego nie wskazano *expressis verbis* konieczności zawarcia w nim takiego ustalenia, to jednak ustalenie podstawy dla wyliczenia ceny jednej doby pobytu musi być uznane za kluczowy element szczegółowych zasad odpłatności. Uchwała musi bowiem umożliwić bezpośrednio lub pośrednio odczytanie z niej kwoty, jaką należy uiścić za dobę pobytu w schronisku dla osób bezdomnych.

Odpłatność, o jakiej mowa w art. 97 ust. 1 i 5 ustawy, jest elementem stosunku administracyjnoprawnego łączącego osobę bezdomną z podmiotem kierującym ją do schroniska. Oplata ta jest wnoszona na rzecz gminy i ma charakter abstrakcyjny, tzn. nie wiąże się z kosztami, jakie gmina ponosi w związku z zapewnieniem schronienia w schronisku dla osób bezdomnych. Bez względu na to, czy: 1) gmina sama prowadzi schronisko dla osób bezdomnych i ponosi koszty jego prowadzenia, 2) na mocy porozumienia międzygminnego kieruje osoby bezdomne do schroniska dla osób bezdomnych prowadzonego przez inną gminę i partycypuje w kosztach realizacji zadania zapewnienia schronienia osobom go pozbawionym, 3) zleca prowadzenie schroniska organizacji pozarządowej i udziela dotacji na finansowanie lub dofinansowanie realizacji tego zadania, 4) korzysta z usług świadczonych przez podmiot niepubliczny i kupuje usługę zapewnienia schronienia w schronisku dla osób bezdomnych – opłaty, jakie pobiera od osób skierowanych do schroniska, są niezależne od kosztów ponoszonych przez gminę w związku z realizacją zadania własnego.

Nie jest przy tym możliwe różnicowanie w uchwale stawek opłat w zależności od tego, do którego schroniska dla osób bezdomnych trafia świadczeniobiorca. Ustawa wskazuje co prawda, że przy ustalaniu wysokości opłaty należy uwzględnić zakres przyznanych usług, należy jednak zwrócić uwagę, że przepis ten nie odnosi się wyłącznie do schronisk dla osób bezdomnych, ale do większości ośrodków wsparcia oraz do mieszkań chronionych. Uwzględnia on zatem różnorodną specyfikę tych jednostek organizacyjnych pomocy społecznej. W odniesieniu do schronisk dla osób bezdomnych występuje zaś daleko posunięta standaryzacja usług. Każde schronisko dla osób bezdomnych jest ustawowo zobowiązane do zapewnienia tymczasowego schronienia oraz usług ukierunkowanych na wzmacnianie aktywności społecznej, wyjście z bezdomności i uzyskanie samodzielności życiowej. Ponadto standaryzacja świadczonych usług wynika również z rozporządzenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 27 kwietnia 2018 r. w sprawie minimalnych standardów noclegowni, schronisk dla osób bezdomnych, schronisk dla osób bezdomnych z usługami opiekuńczymi i ogrzewalni (Dz. U. poz. 896), na mocy którego każde schronisko – między innymi – świadczy usługi przez cały rok przez 7 dni w tygodniu, zapewnia możliwość całodobowego przebywania w schronisku oraz miejsce do spania w ogrzewanym pomieszczeniu, zapewnia możliwość spożycia posiłku oraz dostęp do pomieszczenia kuchennego umożliwiającego samodzielne przygotowanie posiłku i gorącego napoju, umożliwia skorzystanie z prysznicy oraz wymiany, dezynfekcji, dezynsekcji, prania i suszenia odzieży, a także zapewnia informację o dostępnych formach pomocy. Oznacza to, że różnicowanie odpłatności w zależności od tego, do którego ze schronisk skierowany zostanie świadczeniobiorca, nie znajduje uzasadnienia.

Tak samo uzasadnienia nie znajduje wprowadzone przez Radę Gminy Mietków w § 3 ust. 2 uchwały rozróżnienie opłat, jakie ponosić mają *sprawne bezdomne kobiety* i *sprawni bezdomni mężczyźni* oraz *osoby niepełnosprawne* niezależnie od płci. Ramy prawne funkcjonowania schronisk dla osób bezdomnych nie wprowadzają rozróżnienia tych ośrodków wsparcia z podziałem na płeć czy stopień sprawności organizmu osoby bezdomnej. Nie przewidują również żadnych innych zasad udzielania schronienia dla osób bezdomnych biorąc pod uwagę to, czy są to kobiety, czy mężczyźni, jak też z uwagi na to, czy są to osoby sprawne czy niepełnosprawne. Z art. 48a ust. 2b ustawy wynika jedynie, że schronisko dla osób bezdomnych z usługami opiekuńczymi zapewnia osobom bezdomnym, które ze względu na wiek, chorobę lub niepełnosprawność wymagają częściowej opieki i pomocy w zaspokajaniu niezbędnych potrzeb życiowych, ale nie wymagają usług w zakresie świadczonym przez jednostkę całodobowej opieki, zakład

opiekuńczo-leczniczy lub zakład pielęgnacyjno-opiekuńczy, tymczasowe schronienie wraz z usługami opiekuńczymi oraz usługami ukierunkowanymi na wzmacnianie aktywności społecznej, w miarę możliwości wyjście z bezdomności i uzyskanie samodzielności życiowej.

Płeć oraz stopień sprawności organizmu nie są relewantnymi cechami, w oparciu o które możliwe jest różnicowanie sytuacji administracyjnoprawnej osób bezdomnych, a tym samym ustalenie wyższej stawki opłaty, jaką za pobyt w schronisku dla osób bezdomnych ponosić mają *sprawne bezdomne kobiety i osoby niepełnosprawne* (w stosunku do *sprawnych bezdomnych mężczyzn*) narusza art. 32 Konstytucji RP, gwarantujący równość wobec prawa oraz wskazujący, że wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne, a nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Zasada równości, wyrażona w art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji RP, jest naruszana zawsze wtedy, gdy podmioty wyróżnione tą samą cechą nie są jednakowo traktowane. Dla ustalenia opłaty za pobyt w schronisku dla osób bezdomnych cechą relewantną jest bezdomność oraz sytuacja dochodowa, przekładająca się na możliwość partycypowania w kosztach zapewnienia schronienia, które zapewnia gmina. Jeżeli pod uwagę zostaną wzięte inne cechy osoby bezdomnej, to podmioty charakteryzujące się w takim samym stopniu tą samą, relewantną cechą nie są jednakowo traktowane.

Uchwała, która różnicuje poziom odpłatności za to samo świadczenie z pomocy społecznej kobietom i mężczyznom, jak też osobom niepełnosprawnym, narusza zasadę równości. Kobiety, które obciążone są wyższą odpłatnością nie są traktowane przez organ stanowiący gminy (tu: Radę Gminy Mietków) na równi z mężczyznami, co stanowi ich dyskryminację w życiu społecznym. Podobną nierówność zauważyć można w odniesieniu do osób niepełnosprawnych, dla których poziom odpłatności został ustalony na najwyższym poziomie (względem dwóch pozostałych wyodrębnionych grup). W kontekście tego, nie sposób nie zwrócić uwagi na to, że osoby niepełnosprawne są w polskim (a także międzynarodowym) systemie prawnym objęte szczególną ochroną. Szereg rozwiązań ustawowych zapewnia im wręcz istotne przywileje. Tymczasem Rada Gminy Mietków potraktowała je w sposób dyskryminujący, nakładając na nie najwyższą stawkę opłaty za pobyt w schronisku dla osób bezdomnych.

Podkreślić należy, że ewentualne faktyczne ponoszenie przez gminę wyższych kosztów po skierowaniu do schroniska kobiety czy też osoby niepełnosprawnej nie może mieć dla wysokości ustalonej opłaty żadnego znaczenia. Konieczność dokonania rozliczeń między gminą kierującą a innym podmiotem prowadzącym schronisko nie może decydować o wysokości odpłatności ponoszonej przez świadczeniobiorcę. Sprzeczne z prawem jest wiązanie stawki opłaty ponoszonej przez osobę bezdomną ze stawką odpłatności za pobyt w schronisku, jaką ponosi gmina (tj. stawką za pobyt obowiązującą w danym schronisku).

Odpłatność za pobyt w schronisku dla osób bezdomnych nie ma charakteru refinansowania wydatków gminy związanych z zadaniem własnym, jakim jest zapewnienie schronienia osobom go pozbawionym. Tym samym wysokości odpłatności, jaką ponosi osoba przebywająca w schronisku, nie należy wiązać z wydatkami ponoszonymi przez gminę na zapewnienie miejsca w takim schronisku (bez względu na sposób zapewnienia tego miejsca). Z istoty rzeczy zadanie zapewnienia schronienia osobom potrzebującym nie może być neutralne dla budżetu gminy. Nie jest to jednak konstatacja, która mogłaby być w jakikolwiek sposób zaskakująca, bowiem całość świadczeń pomocy społecznej ma charakter redystrybucyjny i nie sposób oczekiwać, by osoba korzystająca ze świadczeń pomocy społecznej (nawet jeżeli posiada względnie wysoki dochód) ponosiła pełny koszt udzielanej jej pomocy. Taki sposób finansowania świadczeń, już z samej definicji nie byłby pomocą społeczną.

To, jaką odpłatność ponosić będą osoby kierowane do schroniska, powinno wiązać się z możliwościami finansowymi osoby, której udzielana jest pomoc, tak by mając własne dochody nabywała poczucia współodpowiedzialności, także finansowej, za swój los. Przy ustalaniu zasad odpłatności organ stanowiący gminy powinien kierować się zatem zasadą pomocniczości widzianą jako partycypacja osoby korzystającej z usług pomocy społecznej w kosztach udzielanych jej świadczeń. Jest to stan pożądany w ramach podstawowych celów jakie prawo o pomocy społecznej stawia przy udzielaniu pomocy. W żadnym razie odpłatność ustalona osobie kierowanej do schroniska dla bezdomnych nie może być uzależniana od rzeczywistych kosztów, jakie gmina poniesie w związku z realizacją swojego zadania, gdyż to nie na świadczeniobiorcy ciążyć ma odpowiedzialność za, bardziej lub mniej udolne, zorganizowanie sposobu wykonywania swojego obligatoryjnego zadania przez gminę.

Istotne jest oczywiście to, że ustalenie wysokości opłaty – przy uwzględnieniu zasad określonych w uchwale – następuje indywidualnie. Uchwała określa jedynie bazową stawkę, w oparciu o którą ustalana

jest opłata, a także maksymalny (ewentualnie też minimalny) poziom odpłatności skorelowany z wysokością dochodu (co mieści się w kompetencji prawodawczej do ustanowienia zasad, którymi zobowiązany będzie kierować się podmiot kierujący konkretną osobą do schroniska dla osób bezdomnych). Finalnie ustalenie odpłatności jest uprawnieniem podmiotu kierującego do schroniska (przy realizacji którego podmiot ten musi uwzględnić nie tylko stan prawny, lecz także stan faktyczny, w jakim znajduje się osoba kierowana do schroniska), które realizowane jest we współdziałaniu z osobą do schroniska kierowaną, gdyż odpłatność musi być uzgodniona ze świadczeniobiorcą. Należy bowiem mieć na uwadze, że opłatę za pobyt w ośrodkach wsparcia i mieszkaniach chronionych ustala podmiot kierujący w uzgodnieniu z osobą kierowaną, uwzględniając przyznany zakres usług. Tym niemniej, ustalenie w uchwale innej stawki dla kobiet i mężczyzn, jak i osób niepełnosprawnych, powoduje, że już „na starcie” pozycja kobiet oraz osób niepełnosprawnych jest gorsza od tej w jakiej znajdują się mężczyźni. Ponadto, indywidualny sposób ustalania opłaty nie zmienia faktu, że – przy zróżnicowanych stawkach opłaty – na kobiety i osoby niepełnosprawne może być ostatecznie nałożona odpłatność przekraczająca maksymalny poziom odpłatności przewidzianej dla mężczyzn.

Należy pamiętać, że przeciwdziałanie bezdomności jest konstytucyjnym obowiązkiem władz publicznych, który – w wymiarze tymczasowym – jest realizowany przez organy gminy zapewniające schronienie, w tym także w schroniskach dla osób bezdomnych. To na gminie ciąży obowiązek takiego zorganizowania realizacji tego zadania, by każdej osobie, która spełnia ustawowe przesłanki pomocy została zapewniona. Sposób w jaki gmina zapewni miejsca w ośrodkach dla osób bezdomnych powinno być jednak nieistotne z punktu widzenia osób zainteresowanych. Tym bardziej zaś nie mogą oni (albo określona ich grupa) ponosić ciężarów związanych ze sposobem zapewnienia schronienia przez gminę.

W rozpatrywanym przypadku kobiety i osoby niepełnosprawne nie mogą ponosić odpłatności wyższej, bez względu na to, czy gmina ponosi wyższe koszty zapewnienia kobietom i osobom niepełnosprawnym miejsca w schronisku dla osób bezdomnych, czy też nie.

Powyższe naruszenie powoduje, że konieczne jest stwierdzenie nieważności § 3 ust. 2 uchwały, co wyeliminuje wprowadzone uchwałą rozróżnienie odpłatności ze względu na płeć i stopień sprawności organizmu osoby bezdomnej. Z uwagi jednak na to, że jest to jedyny przepis merytoryczny dokonujący faktycznej zmiany treści uchwały nr XXI/130/2020, zasadne i celowe jest stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały w całości. Pomimo bowiem formalnej zmiany § 3 ust. 1 uchwałą nr XXII/135/2020, *de facto* brzmienie tego przepisu nie zmieniło się względem uchwały pierwotnej.

Biorąc powyższe pod uwagę postanowiono jak w sentencji.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, którą należy wnieść za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Dolnośląskiego.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Wojewoda Dolnośląski

Jarosław Obremski